

Iată Împăratul vostru!

## **Isus Hristos pe drumul spre Golgota**

**„Iată Împăratul vostru!”** (Ioan 19.6-16)

Pentru romanul Pilat situația a devenit total problematică. Altădată iudeii – în toate cazurile – erau purtătorii de cuvânt pentru fiecare concetățean al lor, pe care el urma să-l judece. Acum lucrurile stăteau invers. El intervine pentru nevinovăția Celui captiv, însă ei prin repetatul „Răstignește-L! Răstignește-L!” cer deținătorului puterii străin să judece pe Unul de-al lor! Batjocură plină de mânie față de acest popor nechibzuit, orbit, reiese din cuvintele lui Pilat: „Luați-L voi și răstigniți-L, căci eu nu găsesc nici o vină în El” – lor, cărora nu le era „îngăduit să omoare pe nimeni” (Ioan 18.31). Atunci iudeii au lăsat să le cadă masca fățarniciei acuzației lor politice: „Noi avem o lege și, după legea noastră, El trebuie să moară, pentru că S-a făcut pe Sine Fiul lui Dumnezeu.”

Fiul lui Dumnezeu? – Pentru prima dată este rostit acest cuvânt înaintea păgânului. „Când a auzit Pilat acest cuvânt, i-a fost și mai mare frică, a intrat iarăși în pretoriu și a zis lui Isus: „De unde ești Tu?”” Visul soției sale apare din nou înaintea sufletului lui. Înfrățirea plină de măreție a Martirului care stătea înaintea lui câștigă autoritate nouă asupra lui, așa cum asemănător vedem mai târziu la sutașul de sub cruce (Matei 27.54). – Să fie oare unul din zeii „făcut asemenea oamenilor și coborât la ei”? (Faptele Apostolilor 14.11). – Lucruri îngrozitoare au avut loc din pricina lui și cu tolerare din partea lui, laș se teme acum să meargă mai departe.

Înlăuntrul romanului este o luptă permanentă între frica superstițioasă și teama conștiinței, între frica de oameni și frica de adevăr. Dacă în inima lui ar fi locuit dragostea pentru adevăr, lui i s-ar fi oferit o ultimă ocazie să cadă cu fața la pământ înaintea Fiului lui Dumnezeu și să-L roage pentru o ieșire din toată încurcătura în care se afla! Dar el era „un om nehotărât și nestatornic în toate căile lui”; „cine se îndoiește seamănă cu valul mării, tulburat și aruncat de vânt încoace și încolo. Un astfel de om să nu se aștepte să primească ceva de la Domnul” (Iacov 1.6-8). Domnul tace și „nu i-a dat nici un răspuns”.

I-a lezat această tăcere mândria, sau printr-o insistență încurajatoare a sperat să aibă un ultim succes, o rezolvare a enigmei – „Pilat I-a zis: „Mie nu-mi vorbești? Nu știi că am putere să Te eliberez și am putere să Te răstignesc?” – Ce mare rătăcire! Nici amenințarea cea mai îngrozitoare și nici marea artă de convingere nu putea să-L sperie sau să-L rețină de pe drumul trasat, pe Acela care pe tot drumul Lui niciodată nu a arătat frică de oameni sau de moarte. Cel care sta aici înaintea lui era „Inițiatorul vieții” (Faptele Apostolilor 3.15); era Cel care a spus: „Îmi dau viața, ca iarăși s-o iau. Nimeni nu Mi-o ia, ci o dau de la Mine Însumi. Am putere s-o dau și am putere s-o iau iarăși. Această poruncă am primit-o de la Tatăl Meu” (Ioan 10.17,18). Solemn și totodată blând sună răspunsul Domnului: „N-ai avea nici o putere împotriva Mea, dacă nu ți-ar fi fost dată de sus. De aceea, cine Mă dă în mâinile Tale are un mai mare păcat.”

Sărmanul Pilat! Chiar dacă Dumnezeu i-a pus în mână „sabia împotriva Păstorului Său” (Zaharia 13.7) – cuțitul împotriva Fiului Său (Geneza 22.10) -, responsabilitatea lui a rămas în

Iată Împăratul vostru!

vigoare; dar cu siguranță „Judecătorul întregului pământ” „va face ce este drept” (Geneza 18.25). Harul sclipește printre judecată; și totuși: marele preot, care L-a dat în mâinile lui Pilat, ca și acesta însuși – fiecare primește sentința dreaptă, care i se cuvine. Toate acestea pun în mare încurcătură pe guvernator; el nu vrea să se plece voinței acestui popor! Cuvintele: „De atunci, Pilat căuta să-L elibereze” ne arată o ultimă încercare în această direcție.

Aceasta este prea mult pentru popor; ei cunosc foarte bine pe asupritorul lor roman, ca să renunțe la joc! Se reîntorc la acuzația lor inițială și joacă ultima carte decisivă, pe care o țineau încă în mână: „Dar iudeii strigau, zicând: ‚Dacă eliberezi pe Omul Acesta, nu ești prieten al Cezarului. Oricine se face pe sine împărat se opune Cezarului.’”<sup>24</sup> Prin aceasta ei închid năvodul, prin aceea că prin calcule iscusite, urmărind pățimaș țelul lor, au prins tot mai mult pe guvernator: să pună în joc favoarea Cezarului, pentru aceasta nu era de acord acest bărbat. Și prin aceasta a venit încheierea tratativilor nedemne și nedrepte.

„Când a auzit Pilat aceste cuvinte, a scos afară pe Isus și a stat pe scaunul de judecător, în locul numit ‚Pardosit cu pietre’, iar evreiește ‚Gabata’.” Ceremonios ocupă locul judecătorului suprem, ca să rostească sentința; ceremonios notează și Duhul Sfânt locul, ziua și ora.<sup>25</sup>

Așa cum omul încearcă cu plăcere să ascundă slăbiciunea sa înapoia cuvintelor ostile, tot așa și Pilat tratează poporul, față de care în realitate s-a supus cu desconsiderare demnă de dispreț: „Iată Împăratul vostru!” „Să răstignesc pe Împăratul vostru?” Iudeii, orbi față de acest dispreț, orbi și față de ceea ce ei înșiși spun și fac, răspund iarăși: N-avem împărat decât pe Cezarul.” Soldații Îl dezbracă pe Domnul de haina de purpură și Îl îmbracă cu hainele Lui. „Atunci L-a dat în mâinile lor, ca să fie răstignit.”

Aruncăm o scurtă privire în urmă. Pilat, poporul, Domnul – acestea sunt persoanele care acționează sau suferă în acest ceas al jocului satanic. Pilat, guvernatorul roman și păgân, era conștient într-o oarecare măsură de gravitatea momentului; niciodată el nu s-ar fi complicat așa de mult cu Captivul lui, dacă el nu ar fi fost atras în vraja acestei Persoane divine. Însă el iubea onoarea și favoarea din partea oamenilor și astfel nu a ajuns la nici o hotărâre în inima lui, până când nu a sosit timpul. Lui i se potrivește cuvântul Domnului: „Și ce ar folosi unui om să câștige toată lumea, dacă și-ar pierde sufletul?” (Matei 16.26) Favoarea Cezarului, căreia el i-a sacrificat pe Domnul și sufletul propriu, a avut cel mult valoare pentru pământul acesta, dar și pe aceasta a pierdut-o după câțiva ani mai târziu.<sup>26</sup>

Mai mare decât vina acestui bărbat nefericit este, așa cum am văzut, vina poporului iudeu. „Iată Împăratul vostru!”, a zis Pilat, și noi știm, că era așa. Răspunsul lor dat în ura oarbă este: „N-avem împărat decât pe Cezarul.” Niciodată nu ar fi fost gata să recunoască aceasta – dar în

---

<sup>24</sup> Istoria îl descrie pe Cezarul Tiberius ca despot deosebit de barbar, care deseori cu o pasiune criminală animalică a lăsat să fie omorâți înaintea ochilor lui aceia care au nesocotit favoarea sa.

<sup>25</sup> Se presupune că Ioan folosește ca și noi socotirea timpului roman începând cu miezul nopții. Drept urmare „cam pe la ceasul al șaselea” corespunde aproximativ orei șase dimineața la noi. Ceilalți evangheliști folosesc socotirea timpului iudaic, care numără cele douăsprezece ore ale zilei începând cu ora șase dimineața. Drept urmare, de exemplu ora trei din Marcu 15.25 corespunde orei nouă dinaintea de miezul zilei.

<sup>26</sup> Așa cum relatează istoria, Pilat a căzut în anul 36 după Hristos în dizgrația Cezarului; viața lui se pare că s-a terminat prin sinucidere sau execuție capitală.

Iată Împăratul vostru!

ura lor față de Dumnezeu și a Unsului Său au ajuns repede la această hotărâre. Ei „n-au vrut ca Acesta să împărățească peste ei” (Luca 19.14).

Deja în pustie Domnul a acuzat poporul acesta: „Până când nu va crede el în Mine, cu toate semnele pe care le fac în mijlocul lui?” (Numeri 14.11) – „În multe rânduri și în multe feluri” (Evrei 1.1) a vorbit Dumnezeu acestui popor prin proroci, „i-a trimis în fiecare zi, de dimineață” (Ieremia 7.25), dar „ei n-au vrut să asculte” (Isaia 28.12). Ei „nu au vrut să meargă pe căile Lui”, „nu au vrut să-I slujească” (Ieremia 2.20), „nu au vrut să ia seama la sunetul trâmbiței”. „La sfârșitul acestor zile” însă, ce vorbire solemnă în Fiul! Dar ei „nu au vrut să vină la El” (Ioan 5.40). Tatăl a pregătit fiilor Săi o masă de sărbătoare, dar „fiul mai mare”, o imagine a lui Israel, „nu a vrut să intre” (Luca 15.28). Ei „au stăruit în înșelătorie și nu au vrut să se întoarcă” (Ieremia 8.5). „Așa ai lucrat din tinerețea ta” (Ieremia 22.21); aceasta era „îndepărtarea permanentă” a acestui popor! Ce impresionante sunt în acest context cuvintele Domnului: „Ierusalime, Ierusalime, care omori pe proroci și ucizi cu pietre pe cei trimiși la tine! De câte ori am dorit să strâng pe copiii tăi, cum își strânge găina puii sub aripi, și n-ați vrut!” (Matei 23.37) – El a vrut, și ei n-au vrut! Și dacă ei în împotrivirea lor „au luat o înfățișare mai tare decât stânca” (Ieremia 5.3), El în dragostea Sa „Și-a făcut fața ca o cremene” (Isaia 50.7), pentru ca pentru început să salveze pe unii din acest popor și mai târziu, în viitor „tot Israelul” (Romani 11.26).

De aceea între cei doi, între Pilat și popor, se înalță ca pe o culme singuratică Persoana Domnului, a singurului Nevinovat în această acțiune de judecată. Nici o clipă El nu S-a plecat înaintea oamenilor – dar cu atât mai mult S-a plecat înaintea lui Dumnezeu, și de pe drumul dedicării pe deplin lui Dumnezeu s-a ridicat tot timpul „un miros bun” (Efeseni 5.2) plăcut lui Dumnezeu, chiar dacă drumul acesta conducea în moarte, da, în moarte pe cruce.